

Dz. U. 2001 Nr 4 poz. 25**U S T A W A**

z dnia 15 grudnia 2000 r.

o Inspekcji Handlowej

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Inspekcja Handlowa, zwana dalej „Inspekcją”, jest wyspecjalizowanym organem kontroli powołanym do ochrony interesów i praw konsumentów oraz interesów gospodarczych państwa.

2. Ustawa reguluje zadania i organizację Inspekcji, prawa i obowiązki przedsiębiorców, zasady postępowania organów Inspekcji oraz prawa i obowiązki pracowników Inspekcji.

3. Do postępowania przed organami Inspekcji w zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) przedsiębiorcy – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, 1479, 1629 i 1633);
- 2) produkcie – należy przez to rozumieć dostarczaną przez przedsiębiorcę, zarówno odpłatnie, jak i nieodpłatnie, rzecz ruchomą przeznaczoną do użytku konsumentów lub nadającą się do takiego użytku; produktem jest zarówno rzecz nowa, jak i używana lub naprawiana bądź regenerowana; w rozumieniu ustawy produktem nie są jednak rzeczy używane wprowadzane na rynek jako antyki albo rzeczy wymagające naprawy lub remontu przed użyciem, jeżeli dostarczający powiadomił konsumenta o właściwościach rzeczy;
- 2a) zasadniczych wymaganiach – należy przez to rozumieć zasadnicze wymagania, o których mowa w art. 5 pkt 16 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2017 r. poz. 1226 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1338);

Opracowano na podstawie t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1930.

- 3) usługach – należy przez to rozumieć czynności świadczone przez przedsiębiorców na rzecz ludności, przeznaczone dla celów konsumpcji indywidualnej lub zbiorowej;
- 4) dokumentach normalizacyjnych – należy przez to rozumieć normy i specyfikacje techniczne ustalające zasady, wytyczne lub charakterystyki odnoszące się do różnych rodzajów działalności lub jej wyników oraz środki i kryteria sprawdzania zgodności z nimi produktów i usług;
- 5) jakości – należy przez to rozumieć ogół właściwości produktów lub usług, które wiążą się z ich zdolnością do zaspokajania stwierdzonych lub przewidywanych potrzeb konsumenta;
- 6) konsumencie – należy przez to rozumieć konsumenta w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1025, 1104 i 1629);
- 7) kontroli – należy przez to rozumieć zespół czynności wykonywanych w toku postępowania kontrolnego w celu realizacji zadań i kompetencji określonych w ustawie lub w przepisach odrębnych;
- 8) kontrolowanym – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę, którego działalność jest kontrolowana;
- 9) zabezpieczeniu – należy przez to rozumieć czynności wykonywane w celu zachowania w niezmienionym stanie rzeczy lub dokumentów objętych kontrolą albo w celu zabezpieczenia nienaruszalności pomieszczeń kontrolowanego i środków przewozowych;
- 10) inspektorze – należy przez to rozumieć pracownika Inspekcji upoważnionego do przeprowadzenia kontroli;
- 11) przedstawicielu – należy przez to rozumieć osobę uprawnioną do reprezentowania kontrolowanego lub przez niego zatrudnioną przy wykonywaniu czynności związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Art. 3. 1. Do zadań Inspekcji należy:

- 1) kontrola legalności i rzetelności działania przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w rozumieniu przepisów odrębnych w zakresie produkcji, handlu i usług;
- 1a) kontrola spełniania przez wyroby przeznaczone dla konsumentów zasadniczych, szczegółowych lub innych wymagań w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia

2002 r. o systemie oceny zgodności, z wyłączeniem wyrobów podlegających kontroli innych właściwych organów;

- 1aa) kontrola spełniania przez wyroby przeznaczone dla konsumentów wymagań, kontrola w zakresie stwarzania przez wyroby zagrożenia oraz kontrola w zakresie niezgodności formalnych w rozumieniu ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2017 r. poz. 1398 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1338), z wyłączeniem wyrobów podlegających kontroli innych właściwych organów;
- 1b) kontrola produktów w rozumieniu ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047) w zakresie spełniania ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa;
- 1c) kontrola substancji chemicznych, ich mieszanin, wyrobów i detergentów przeznaczonych dla konsumentów, w zakresie określonym w przepisach o substancjach chemicznych i ich mieszaninach;
- 1d) kontrola produktów wykorzystujących energię wprowadzonych do obrotu lub oddanych do użytku, o których mowa w aktach delegowanych określonych w wykazie ogłaszającym na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 14 września 2012 r. o informowaniu o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię oraz o kontroli realizacji programu znakowania urządzeń biurowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1790) z wyłączeniem produktów wykorzystujących energię, o których mowa w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1062/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla telewizorów (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2010, str. 64);
- 1e) kontrola pojazdów, przedmiotów wyposażenia lub części przeznaczonych dla konsumentów w zakresie uzyskania przez producenta potwierdzenia spełnienia wymagań technicznych, o których mowa w art. 70c ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1260, z późn. zm.¹⁾);
- 2) kontrola produktów znajdujących się w obrocie handlowym lub przeznaczonych do wprowadzenia do takiego obrotu, z zastrzeżeniem ust. 2, w tym w zakresie oznakowania i zafałszowań, oraz kontrola usług;

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 1926 oraz z 2018 r. poz. 79, 106, 138, 317, 650, 957, 1099, 1356, 1479, 1480, 1481, 1544, 1592, 1629 i 1669.

- 2a) kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1466 i 1479);
- 2b) kontrola przestrzegania przez sprzedawców detalicznych i sprzedawców hurtowych przepisów art. 8, art. 9, art. 10 ust. 1, art. 11, art. 31 ust. 3, art. 48–50, art. 53 oraz art. 54 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1803 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1479);
- 2c) kontrola przestrzegania przez przedsiębiorców, których działalność polega na sprzedaży odbiorników cyfrowych, przepisów art. 6 ust. 1, 2 i 5 ustawy z dnia 30 czerwca 2011 r. o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 649);
- 2d) przeprowadzanie kontroli, o której mowa w art. 168a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799, z późn. zm.²⁾);
- 2e) kontrola znakowania wprowadzonych do obrotu produktów GMO w rozumieniu ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o mikroorganizmach i organizmach genetycznie zmodyfikowanych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2134 oraz z 2018 r. poz. 810 i 1669), przeznaczonych dla konsumentów, w tym pobieranie próbek i badanie próbek tych produktów w celu identyfikacji w tych produktach organizmów genetycznie zmodyfikowanych;
- 2f) kontrola znakowania genetycznie zmodyfikowanej żywności w zakresie wymagań określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz. Urz. UE L 268 z 18.10.2003, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 32, str. 432) oraz rozporządzeniu (WE) nr 1830/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. dotyczącym możliwości śledzenia i etykietowania organizmów zmodyfikowanych genetycznie oraz możliwości śledzenia żywności i produktów paszowych wyprodukowanych z organizmów zmodyfikowanych genetycznie i zmieniającym dyrektywę 2001/18/WE (Dz. Urz. UE L 268 z 18.10.2003, str. 24, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 32, str. 455), w obrocie detalicznym, w tym

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1356, 1479, 1564, 1590, 1592, 1648 i 1722.

pobieranie i badanie próbek żywności w celu identyfikacji w niej organizmów genetycznie zmodyfikowanych;

- 2g) kontrola przestrzegania przez sprzedawców detalicznych i sprzedawców hurtowych przepisów art. 4 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 98/2013 z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych (Dz. Urz. UE L 39 z 09.02.2013, str. 1);
- 2h) kontrola przestrzegania przez przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego lub hurtowego przepisów art. 40a, art. 41 i art. 42 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 150, 650 i 1479);
- 3) prowadzenie postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich;
- 4) organizowanie i prowadzenie stałych sądów polubownych;
- 5) prowadzenie poradnictwa konsumenckiego;
- 6) wykonywanie innych zadań określonych w ustawie lub przepisach odrębnych.

2. Kontrola, o której mowa w ust. 1 pkt 2, nie obejmuje kontroli jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych u producentów oraz kontroli jakości zdrowotnej środków spożywczych określonych w przepisach odrębnych.

3. Zadania, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, Inspekcja wykonuje w zakresie niezastrzeżonym odrębnymi przepisami dla innych organów.

Art. 4. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) przedsiębiorców działających na terenach zamkniętych, podlegających ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Sprawiedliwości;
- 2) przedsiębiorców wytwarzających energię elektryczną lub ciepło, lub prowadzących hurtowy lub detaliczny handel energią elektryczną, paliwami gazowymi lub ciepłem, lub wykonujących działalność w zakresie przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej lub gazu ziemnego lub przesyłania i dystrybucji ciepła;
- 3) przedsiębiorców produkujących paliwa;
- 4) banków oraz prowadzonej przez nie działalności bankowej;
- 5) ubezpieczeń oraz działalności ubezpieczeniowej;
- 6) usług pocztowych i telekomunikacyjnych;
- 7) usług pośrednictwa finansowego;

- 8) usług informatycznych;
- 9) usług naukowo-badawczych;
- 10) usług w zakresie edukacji świadczonych przez podmioty publiczne;
- 11) usług w zakresie ochrony zdrowia i opieki społecznej;
- 12) nawozów i środków wspomagających uprawę roślin.

Rozdział 2

Organizacja Inspekcji

Art. 5. 1. Zadania Inspekcji określone w art. 1 ust. 1 i art. 3 ust. 1, z wyłączeniem art. 3 ust. 1 pkt 3 i 4, wykonują:

- 1) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej „Prezesem Urzędu”;
- 2) wojewoda przy pomocy wojewódzkiego inspektora inspekcji handlowej, zwanego dalej „wojewódzkim inspektorem”, jako kierownika wojewódzkiej Inspekcji Handlowej wchodzącej w skład zespolonej administracji rządowej w województwie.

1a. Zadania Inspekcji określone w art. 3 ust. 1 pkt 3 i 4 wykonują właściwi miejscowo wojewódzcy inspektorzy.

2. W postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji organem właściwym jest wojewódzki inspektor, jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Organem wyższego stopnia jest Prezes Urzędu.

Art. 6. (uchylony)

Art. 7. Prezes Urzędu kieruje działalnością Inspekcji przy pomocy Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Art. 8. 1. Wojewódzkiego inspektora powołuje i odwołuje wojewoda za zgodą Prezesa Urzędu.

2. Zastępców wojewódzkiego inspektora powołuje i odwołuje wojewoda na wniosek wojewódzkiego inspektora, po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu.

2a. Prezes Urzędu może zwrócić się do wojewody o odwołanie wojewódzkiego inspektora lub jego zastępcy. Przepisu ust. 1 nie stosuje się.

3. Wojewódzki inspektor kieruje działalnością wojewódzkiego inspektoratu inspekcji handlowej, zwanego dalej „wojewódzkim inspektoratem”.

4. Wojewódzki inspektorat jest jednostką budżetową.

5. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, zasady organizacji wojewódzkich inspektoratów.

6. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 5, powinno określać w szczególności rodzaje komórek organizacyjnych wchodzących w skład wojewódzkich inspektoratów i ich delegatur.

Art. 9. 1. Organy Inspekcji wykonują zadania określone w ustawie na podstawie okresowych planów kontroli; mogą też podejmować kontrole nieplanowane, jeżeli wymaga tego interes konsumentów lub interes gospodarczy państwa.

2. Prezes Urzędu może zlecić wojewódzkiemu inspektorowi przeprowadzenie dodatkowej kontroli, jeżeli jest to niezbędne do zbadania:

- 1) zjawisk lub procesów gospodarczych zachodzących na rynku;
- 2) zgodności wyrobu z zasadniczymi lub innymi wymaganiami albo zgodności produktu z ogólnymi wymaganiami bezpieczeństwa określonymi w odrębnych ustawach.

3. Prezes Urzędu opracowuje kierunki działania Inspekcji oraz okresowe plany kontroli.

4. Wojewódzki inspektor ustala plany pracy uwzględniające kierunki działania i plany, o których mowa w ust. 3, oraz potrzeby określone przez wojewodę.

Art. 9a. 1. W celu realizacji planów kontroli, o których mowa w art. 9, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, opracowuje programy kontroli o znaczeniu krajowym lub ponadwojewódzkim oraz innych kontroli wykonywanych na jego zlecenie.

2. W pozostałych przypadkach programy kontroli opracowuje wojewódzki inspektor.

3. Programy kontroli powinny zawierać w szczególności:

- 1) określenie podmiotowego i przedmiotowego zakresu kontroli;
- 2) wykaz przepisów prawnych regulujących zagadnienia objęte zakresem kontroli.

4. Inspektor przeprowadza kontrolę w oparciu o program kontroli.

Art. 10. 1. Do zakresu działania Prezesa Urzędu należy w szczególności:

- 1) organizowanie i koordynowanie kontroli o znaczeniu krajowym;
- 2) sprawowanie kontroli realizacji przez wojewódzkich inspektorów zadań i kompetencji określonych w ustawie i przepisach odrębnych;
- 3) wydawanie wytycznych i zaleceń zapewniających jednolitość postępowania Inspekcji oraz nadzór nad ich realizacją;

- 4) organizowanie szkolenia inspektorów;
- 5) opracowywanie projektów aktów prawnych regulujących problematykę należącą do zakresu działania Inspekcji;
- 6) dokonywanie dla potrzeb organów administracji rządowej analiz i ocen funkcjonowania rynku oraz stanu ochrony interesów i praw konsumentów;
- 7) (uchylony)
- 8) prowadzenie laboratoriów kontrolno-analitycznych Inspekcji;
- 9) współpraca z zagranicznymi służbami kontrolnymi o podobnym charakterze;
- 9a) współpraca z Szefem Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych w zakresie niezbędnym do realizacji jego zadań ustawowych;
- 10) (uchylony)
- 10a) (uchylony)
- 11) wykonywanie zadań i kompetencji określonych w przepisach odrębnych.

1a. Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do zadań Inspekcji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3 i 4.

2. Prezes Urzędu może podawać do publicznej wiadomości informacje o wynikach kontroli Inspekcji z pominięciem informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa, jak również innych tajemnic podlegających ochronie na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 10a. (uchylony)

Art. 11. 1. Do zakresu działania wojewódzkich inspektorów należy wykonywanie zadań i kompetencji określonych w art. 3 ustawy lub w przepisach odrębnych, a także sporządzanie rocznych sprawozdań z działalności Inspekcji i przedkładanie ich Prezesowi Urzędu i wojewodom.

2. Wojewódzki inspektor prowadzi listę rzeczoznawców do spraw jakości produktów lub usług.

3. Rzeczoznawcy, o których mowa w ust. 2, są powołani do wydawania opinii o jakości produktów lub usług na zlecenie konsumenta, przedsiębiorcy, stałego sądu polubownego, wojewódzkiego inspektora, powiatowego (miejskiego) rzecznika konsumentów albo organizacji społecznej, do której zadań statutowych należy ochrona konsumentów.

4. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, warunki prowadzenia list rzeczoznawców do spraw jakości produktów lub usług.

5. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 4, powinno określać w szczególności:

- 1) warunki i tryb wpisu na listę rzeczoznawców oraz skreślenia z niej rzeczoznawców;
- 2) tryb weryfikacji rzeczoznawców oraz nadzoru nad ich działalnością.

Art. 12. 1. Inspekcja współdziała z powiatowym (miejskim) rzecznikiem konsumentów, organami administracji rządowej i samorządowej, organami kontroli oraz organizacjami pozarządowymi reprezentującymi interesy konsumentów.

2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób współdziałania organów Inspekcji z powiatowym (miejskim) rzecznikiem konsumentów oraz organami i organizacjami, o których mowa w ust. 1.

3. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 2, powinno określać zasady i formy współdziałania organów Inspekcji z podmiotami, o których mowa w ust. 1.

Rozdział 3

Postępowanie kontrolne

Art. 13. 1. Kontrolę wszczyna i prowadzi inspektor po okazaniu legitymacji służbowej oraz doręczeniu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli wydanego przez wojewódzkiego inspektora.

2. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera co najmniej:

- 1) oznaczenie organu kontroli;
- 2) wskazanie podstawy prawnej;
- 3) datę i miejsce wystawienia;
- 4) imię, nazwisko i stanowisko kontrolującego oraz numer jego legitymacji służbowej, a w przypadku upoważnienia do udziału w kontroli osób, o których mowa w ust. 3 – imiona i nazwiska tych osób oraz numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
- 5) oznaczenie kontrolowanego;
- 6) określenie przedmiotu i zakresu kontroli;
- 7) określenie daty rozpoczęcia kontroli i przewidywanej daty jej zakończenia;
- 8) podpis osoby udzielającej upoważnienia, z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji;
- 9) pouczenie o prawach i obowiązkach kontrolowanego.

3. Jeżeli pobranie próbek produktu do badań lub wykonanie innych czynności kontrolnych wymaga wiedzy lub umiejętności specjalnych, wojewódzki inspektor może upoważnić do udziału w kontroli osobę niebędącą inspektorem posiadającą taką wiedzę lub umiejętności.

Art. 14. (uchylony)

Art. 15. 1. Kontrolę przeprowadza się w obecności kontrolowanego lub osoby przez niego upoważnionej w siedzibie kontrolowanego lub w miejscu wykonywania działalności oraz w godzinach pracy lub w czasie faktycznego wykonywania działalności przez kontrolowanego.

2. Kontrola lub poszczególne czynności kontrolne, za zgodą kontrolowanego, mogą być przeprowadzane również w siedzibie organu Inspekcji, jeżeli może to usprawnić prowadzenie kontroli.

3. W przypadku nieobecności osób, o których mowa w ust. 1, czynności kontrolne mogą być wykonywane w obecności innego pracownika kontrolowanego, który może być uznany za osobę, o której mowa w art. 97 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, lub w obecności przywołanego świadka, którym powinien być funkcjonariusz publiczny, niebędący jednak pracownikiem organu przeprowadzającego kontrolę.

4. Przeprowadzający kontrole mają obowiązek przeprowadzać je w sposób sprawny i możliwie niezakłócający funkcjonowania kontrolowanego.

Art. 16. 1. W toku kontroli inspektor w szczególności może:

- 1) badać akta, dokumenty, ewidencje i informacje w zakresie objętym kontrolą oraz żądać od kontrolowanego lub jego przedstawiciela sporządzenia niezbędnych kopii oraz urzędowego tłumaczenia na język polski dokumentów sporządzonych w języku obcym;
- 2) dokonywać oględzin terenów, obiektów, pomieszczeń, środków przewozowych, produktów i innych rzeczy w zakresie objętym kontrolą;
- 3) badać przebieg określonych czynności;
- 4) legitymować osoby w celu stwierdzenia ich tożsamości, jeżeli jest to niezbędne dla potrzeb kontroli;
- 5) żądać od kontrolowanego lub jego przedstawiciela niezwłocznego usunięcia uchybień porządkowych i organizacyjnych;
- 6) żądać od kontrolowanego oraz jego przedstawiciela udzielenia w wyznaczonym terminie pisemnych i ustnych wyjaśnień w sprawach objętych zakresem kontroli;
- 7) przesłuchiwać osoby w charakterze strony, świadka lub biegłego, jeżeli jest to niezbędne dla wyczerpującego wyjaśnienia okoliczności sprawy;
- 8) zasięgać opinii biegłych, jeżeli jest to niezbędne dla potrzeb kontroli;
- 9) zabezpieczać dowody, produkty, pomieszczenia i środki przewozowe;

- 10) pobierać nieodpłatnie próbki produktów do badań;
- 11) sprawdzić rzetelność obsługi poprzez dokonanie zakupu produktu lub usługi;
- 12) zbierać inne niezbędne materiały w zakresie objętym kontrolą.

2. Kontrolowany jest obowiązany umożliwić inspektorowi dokonanie czynności kontrolnych, o których mowa w ust. 1.

3. Zgodność kopii z oryginałami akt, dokumentów, ewidencji i informacji potwierdza kontrolowany lub jego przedstawiciel.

4. Produkt nabyty w ramach zakupu, o którym mowa w ust. 1 pkt 11, podlega zwrotowi w toku kontroli, jeżeli jest w stanie nienaruszonym; należność za zwrócony produkt podlega zwrotowi.

5. Uzyskane w trakcie kontroli informacje dotyczące stosowanej przez kontrolowanego technologii lub stanowiące tajemnicę handlową są prawnie chronione; nie dotyczy to informacji, których ujawnienie jest niezbędne ze względu na konieczność usunięcia zagrożeń związanych z produktem lub usługą.

Art. 16a. Przedsiębiorca będący w posiadaniu produktów lub dokumentów objętych zakresem kontroli przeprowadzanej u innego przedsiębiorcy jest obowiązany, na żądanie inspektora, do ich udostępnienia oraz umożliwienia pobrania próbek produktów do badań.

Art. 17. 1. Inspektor jest uprawniony do wstępu oraz poruszania się w obiektach, pomieszczeniach i na terenie jednostki kontrolowanej za okazaniem legitymacji służbowej, bez obowiązku uzyskiwania przepustki przewidzianej w regulaminie wewnętrznym, oraz nie podlega rewizji osobistej.

2. Inspektor podlega przepisom bezpieczeństwa i higieny pracy, obowiązującym w jednostce kontrolowanej.

Art. 17a. Przy przeprowadzaniu kontroli przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą na terenach podlegających ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, niewymienionych w art. 4 pkt 1, inspektor jest obowiązany do przestrzegania przepisów regulujących zasady wstępu na te tereny.

Art. 18. 1. Wojewódzki inspektor, z zastrzeżeniem ust. 2, w drodze decyzji, może:

- 1) zarządzić w toku kontroli ograniczenie wprowadzania do obrotu, wstrzymanie wprowadzania do obrotu lub wycofanie z obrotu produktów albo wstrzymanie świadczenia usług, albo niezwłoczne usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości,

jeżeli jest to konieczne ze względu na bezpieczeństwo lub interes konsumentów albo interes gospodarczy państwa;

- 2) nakazać przedsiębiorcy, w ramach sprawowanego nadzoru, o którym mowa w art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2212 oraz z 2018 r. poz. 650, 664 i 1633), wstrzymanie wprowadzania do obrotu lub wycofanie z obrotu w jego punktach sprzedaży całej partii artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego, jeżeli stwierdzony rodzaj nieprawidłowości może odnosić się do całej partii produkcyjnej artykułu rolno-spożywczego.

2. W przypadku stwierdzenia naruszenia art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, wojewódzki inspektor może zarządzić w toku kontroli, w drodze decyzji, niezwłoczne usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości.

3. Wojewódzki inspektor może upoważnić inspektora do wydania w jego imieniu w toku kontroli decyzji, o której mowa w ust. 1 i 2.

4. Decyzja, o której mowa w ust. 1 i 2, podlega natychmiastowemu wykonaniu.

5. Właściwość miejscową organu Inspekcji w sprawach, o których mowa w ust. 1 pkt 2, ustala się według miejsca przeprowadzania kontroli.

6. Informacje zawarte w decyzjach, o których mowa w ust. 1, dotyczące zafałszowania artykułów rolno-spożywczych, podaje się do publicznej wiadomości, z pominięciem informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa oraz inne tajemnice podlegające ochronie na podstawie przepisów odrębnych.

Art. 18a. 1. W przypadku stwierdzenia w toku kontroli wprowadzenia do obrotu substancji, jej mieszaniny lub wyrobu wbrew ograniczeniom określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 26 ustawy z dnia 25 lutego 2011 r. o substancjach chemicznych i ich mieszaninach (Dz. U. z 2018 r. poz. 143 i 1637) lub przepisach załącznika XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz. Urz. UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej

„rozporządzeniem nr 1907/2006”, wojewódzki inspektor zakazuje kontrolowanemu, w drodze decyzji, dalszego przekazywania tej substancji, jej mieszaniny lub wyrobu.

2. Wobec wyrobów niespełniających, z uwagi na zagrożenia stwarzane przez substancje chemiczne lub ich mieszaniny zawarte w tych wyrobach, ogólnych wymagań bezpieczeństwa, określonych na podstawie ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów, stosuje się przepisy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

3. Wobec wyrobów niespełniających zasadniczych wymagań, z uwagi na zagrożenia stwarzane przez substancje chemiczne lub ich mieszaniny zawarte w tych wyrobach, stosuje się przepisy o systemie oceny zgodności.

4. O decyzji wydanej na podstawie przepisów o systemie oceny zgodności wobec wyrobu, który nie jest zgodny z zasadniczymi wymaganiami w związku z zawartymi w nim substancjami chemicznymi lub ich mieszaninami, Prezes Urzędu niezwłocznie powiadamia Inspektora do spraw Substancji Chemicznych.

5. W przypadku stwierdzenia produkcji lub wprowadzania do obrotu substancji chemicznej w jej postaci własnej, w mieszaninie lub w wyrobie bez jej zarejestrowania, jeżeli jest to wymagane, zgodnie z odpowiednimi przepisami tytułu II rozporządzenia nr 1907/2006 oraz wbrew terminom określonym w art. 21 tego rozporządzenia, wojewódzki inspektor niezwłocznie powiadamia właściwego państwowego inspektora sanitarnego.

Art. 19. 1. Wojewódzki inspektor może wystąpić z wnioskiem do właściwego miejscowo komendanta Policji o jej pomoc, jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia czynności kontrolnych.

2. Na wniosek wojewódzkiego inspektora właściwy miejscowo komendant Policji jest obowiązany do zapewnienia inspektorowi pomocy Policji w toku wykonywania czynności kontrolnych.

Art. 20. 1. Ustalenia kontroli inspektor dokumentuje w protokole kontroli.

1a. Inspektor jest obowiązany zapoznać kontrolowanego lub osobę przez niego upoważnioną z treścią protokołu.

1b. Protokół podpisuje inspektor oraz kontrolowany lub osoba przez niego upoważniona, w którego obecności przeprowadzono kontrolę. W przypadku przeprowadzenia kontroli w obecności innego pracownika kontrolowanego, lub w obecności przywołanego świadka, protokół podpisują także te osoby.

1c. W przypadku braku uwag do protokołu należy to odnotować w protokole.

1d. Jeden egzemplarz protokołu przekazuje się, za pokwitowaniem, kontrolowanemu lub osobie przez niego upoważnionej, a drugi pozostawia się w aktach sprawy.

1e. W przypadku odmowy podpisania lub odbioru protokołu inspektor sporządzający protokół odnotowuje to w protokole, podając, jeżeli jest to możliwe, przyczynę odmowy.

2. Kontrolowany może zgłosić uwagi bezpośrednio do protokołu kontroli lub w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu wnieść je na piśmie.

3. Wojewódzki inspektor jest obowiązany ustosunkować się do uwag zgłoszonych do protokołu kontroli niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia ich otrzymania.

Art. 21. 1. W przypadku zabezpieczenia produktów, dokumentów i innych rzeczy, pobrania próbek, dokonania oględzin lub przeprowadzenia innych dowodów sporządza się odrębny protokół.

2. Sporządzenie odrębnego protokołu odnotowuje się w protokole kontroli.

Art. 21a. Inspektor może, z urzędu lub na wniosek kontrolowanego, prostować błędy pisarskie i rachunkowe lub inne oczywiste pomyłki w protokole kontroli, o którym mowa w art. 20 ust. 1, oraz w odrębnym protokole, o którym mowa w art. 21 ust. 1.

Art. 22. Pracownicy Inspekcji w związku z wykonywaniem czynności kontrolnych korzystają z ochrony przewidzianej w Kodeksie karnym dla funkcjonariuszy publicznych.

Art. 22a. 1. Pracownicy Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, wyznaczeni przez Prezesa Urzędu, są uprawnieni do nadzorowania, po okazaniu legitymacji służbowej oraz doręczeniu upoważnienia, o którym mowa w art. 13, kontroli przeprowadzanych na terenie kraju w celu sprawdzenia ich prawidłowości.

2. Przed przystąpieniem do wykonywania nadzoru pracownik, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany okazać legitymację służbową kontrolowanemu przedsiębiorcy lub osobie przez niego upoważnionej oraz inspektorom przeprowadzającym kontrolę, a także doręczyć upoważnienie kontrolowanemu przedsiębiorcy lub osobie przez niego upoważnionej.

3. Do wykonywania nadzoru, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 15 ust. 1, art. 16 ust. 1 pkt 1–4, pkt 6–9 i pkt 12, ust. 2 i 3, art. 17, art. 21 i art. 22.

4. Pracownik, o którym mowa w ust. 1, może dokonać zabezpieczenia dowodów na czas niezbędny do realizacji zadań wykonywanego nadzoru.

5. Z przeprowadzonych czynności pracownik sporządza protokół kontroli oraz raport służbowy. Przepisy art. 20–21a stosuje się odpowiednio.

6. W przypadku gdy pracownik, o którym mowa w ust. 1, stwierdzi nieprawidłowości w postępowaniu kontrolnym, wydaje inspektorowi zalecenie niezwłocznego usunięcia tych nieprawidłowości.

7. Prezes Urzędu kieruje do właściwego wojewódzkiego inspektora zalecenia, jeżeli jest to niezbędne w celu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości w postępowaniu kontrolnym.

8. Wojewódzki inspektor jest obowiązany poinformować Prezesa Urzędu, w wyznaczonym terminie, o sposobie wykonania zaleceń, o których mowa w ust. 7.

Art. 22b. Do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Rozdział 4

(uchylony)

Rozdział 5

Zabezpieczenie dowodów

Art. 25. 1. Wojewódzki inspektor może, w drodze postanowienia, dokonać zabezpieczenia dowodów na czas niezbędny dla realizacji zadań kontroli.

2. Zabezpieczeniu, o którym mowa w ust. 1, podlegają dokumenty, ewidencje, informacje oraz produkty i inne rzeczy, jeżeli stanowią lub mogą stanowić dowód nieprawidłowości stwierdzonych w toku kontroli, z wyłączeniem produktów łatwo psujących się lub ulegających innym szybkim zmianom biochemicznym.

3. Wojewódzki inspektor może upoważnić inspektora do wydania w jego imieniu postanowienia, o którym mowa w ust. 1.

4. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje zażalenie.

Art. 26. 1. Wojewódzki inspektor może, w drodze postanowienia, zabezpieczyć produkt w celu ustalenia jego rzeczywistej jakości, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie, że jakość produktu nie odpowiada jakości deklarowanej przez producenta lub wymaganiom określonym w przepisach odrębnych albo dokumentach normalizacyjnych bądź produkt jest nieprawidłowo oznaczony. Przepis art. 25 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

2. Zabezpieczenie, o którym mowa w ust. 1, uchyla się, jeżeli produkt został wyłączony z obrotu lub przeklasyfikowany albo uzyskał właściwą jakość.

Art. 26a. Zabezpieczenie dowodów wykonuje się w odniesieniu do:

- 1) produktów – przez opatrzenie ich plombami, pieczęciami lub innymi znakami urzędowymi oraz przekazanie ich do przechowania kontrolowanemu lub jego przedstawicielowi, z zastrzeżeniem pkt 2, albo przez przechowywanie ich w zabezpieczonym pomieszczeniu kontrolowanego, w warunkach właściwych dla poszczególnych rodzajów produktów;
- 2) dokumentów, ewidencji, informacji, innych rzeczy niebędących produktami oraz produktów, które mogą być dowodami w sprawach o wykroczenia lub w sprawach karnych – przez:
 - a) oddanie na przechowanie kontrolowanemu lub jego przedstawicielowi w zamkniętym i zabezpieczonym pomieszczeniu,
 - b) opieczętowanie lub nałożenie innych znaków urzędowych i oddanie na przechowanie osobom, o których mowa w lit. a;
- 3) pomieszczeń – przez ich zamknięcie oraz nałożenie plomb, pieczęci lub innych znaków urzędowych;
- 4) produktów spożywczych oraz produktów niebezpiecznych – przez ich umieszczenie w pomieszczeniach i w warunkach spełniających wymagania określone w przepisach odrębnych.

Art. 26b. 1. Postanowienie dotyczące zabezpieczenia dowodów powinno zawierać określenie terminu zabezpieczenia oraz ilość niezbędnych dowodów podlegających zabezpieczeniu dla celów dowodowych.

2. Jeżeli jest to możliwe, termin zabezpieczenia produktów powinien być określany z uwzględnieniem terminów gwarancji, terminów przydatności do spożycia oraz innych terminów określających ważność lub trwałość produktu.

Art. 26c. Wojewódzki inspektor uchyla zabezpieczenie dowodów, jeżeli stało się bezprzedmiotowe, z zastrzeżeniem art. 26 ust. 2.

Rozdział 6

Pobieranie i badanie próbek produktów

Art. 27. 1. Próbkę produktów pobiera się w celu ustalenia, czy produkt spełnia wymagania jakościowe i bezpieczeństwa określone w przepisach odrębnych lub

dokumentach normalizacyjnych lub czy jego jakość odpowiada jakości deklarowanej przez przedsiębiorcę.

2. Próbkę produktów pobiera się w celu poddania badaniom, w ilościach i w sposób określony w przepisach odrębnych albo dokumentach normalizacyjnych, a w razie braku takiego określenia – w ilościach niezbędnych do przeprowadzenia badań.

3. Pobranie próbki produktu stwierdza się poprzez sporządzenie protokołu.

4. Po przeprowadzeniu badań wykonujący badania sporządza sprawozdanie z badań.

Art. 28. 1. Równocześnie z pobraniem próbki produktu należy, z zastrzeżeniem ust. 3, pobrać i zabezpieczyć dodatkową próbkę produktu z tej samej partii w ilości odpowiadającej ilości pobranej do badań (próbka kontrolna). Przepis art. 27 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Próbka kontrolna jest przechowywana przez kontrolowanego do czasu jej zwolnienia przez wojewódzkiego inspektora, w warunkach uniemożliwiających zmianę jakości lub cech charakterystycznych produktu; w tym czasie nie może być wprowadzana do obrotu.

3. Próbkę kontrolnej nie pobiera się, jeżeli:

- 1) pobranie próbki byłoby utrudnione z uwagi na wartość, rodzaj lub niewielką ilość produktu;
- 2) przechowanie próbki w warunkach uniemożliwiających zmianę jakości lub cech charakterystycznych produktu jest niemożliwe;
- 3) próbka produktu została poddana badaniom organoleptycznym w toku kontroli, chyba że wyniki tych badań uzasadniają podejrzenie, że produkt nie spełnia wymagań określonych w przepisach prawa lub dokumentach normalizacyjnych albo jego jakość nie odpowiada jakości deklarowanej.

Art. 29. 1. Badania pobranych próbek produktów i próbek kontrolnych przeprowadzają, z zastrzeżeniem ust. 2, laboratoria kontrolno-analityczne Inspekcji.

2. W przypadku gdy laboratoria Inspekcji nie mogą wykonać badań, organ Inspekcji może zawrzeć umowę o wykonanie badań pobranej próbki z innym wyspecjalizowanym laboratorium.

3. Badanie próbki kontrolnej przeprowadza się na wniosek lub z urzędu.

Art. 30. 1. Jeżeli przeprowadzone badania wykazały, że produkt nie spełnia wymagań określonych w przepisach odrębnych lub w deklaracji, kontrolowany jest

obowiązany do uiszczenia, na wskazany przez odpowiedni organ Inspekcji rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów albo wojewódzkiego inspektoratu, kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań, którą następnie przekazuje się na rachunek dochodów budżetu państwa, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

2. Do należności pieniężnych, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 31. 1. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb pobierania i badania próbek produktów przez organy Inspekcji.

2. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, powinno określać w szczególności:

- 1) tryb pobierania i badania próbek produktów;
- 2) wzór protokołu pobrania próbki produktu lub próbki kontrolnej;
- 3) sposób zabezpieczenia próbek produktów i próbek kontrolnych;
- 4) wzór sprawozdania z badań;
- 5) sposób postępowania z pozostałościami po próbkach;
- 6) sposób ustalania wysokości należności pieniężnych, o których mowa w art. 30 ust. 1, oraz ich uiszczania.

Rozdział 7

Postępowanie pokontrolne

Art. 32. Jeżeli jest to niezbędne dla usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, wojewódzki inspektor wyda, w drodze decyzji, zarządzenie pokontrolne. Kontrolowany jest obowiązany poinformować wojewódzkiego inspektora, w wyznaczonym terminie, o sposobie wykonania zarządzenia.

Art. 33. 1. Wojewódzki inspektor kieruje do kontrolowanego lub jednostki nadrzędnej wystąpienie pokontrolne, informujące o innych stwierdzonych uchybieniach, zawierające wnioski o ich usunięcie.

2. Kontrolowany lub jednostka nadrzędna są obowiązani udzielić odpowiedzi na wystąpienie pokontrolne w wyznaczonym terminie.

Art. 34. Wojewódzki inspektor na podstawie wyników postępowania kontrolnego kieruje wystąpienie pokontrolne do producenta lub importera produktów badanych w toku kontroli, jeżeli jest to niezbędne do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości. Przepis art. 33 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 35. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji służbowej pracowników Inspekcji oraz tryb jej wydawania i wymiany, oraz wzory protokołów: kontroli, oględzin oraz rozprawy, uwzględniając zakres i rodzaj przeprowadzanej kontroli oraz zapewniając możliwość identyfikacji organu kontroli i osób wykonujących czynności kontrolne.

Rozdział 8

Pozasądowe rozwiązywanie sporów konsumenckich

Art. 36. 1. Jeżeli przemawia za tym charakter sprawy, wojewódzki inspektor podejmuje działania mające na celu pozasądowe rozwiązanie sporu cywilnoprawnego między konsumentem a przedsiębiorcą przez:

- 1) umożliwienie zbliżenia stanowisk stron w celu rozwiązania sporu przez jego strony lub
- 2) przedstawienie stronom propozycji rozwiązania sporu.

2. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale stosuje się przepisy ustawy z dnia 23 września 2016 r. o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich (Dz. U. poz. 1823).

3. Inspekcja jest podmiotem uprawnionym do prowadzenia postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich w rozumieniu ustawy, o której mowa w ust. 2.

4. Postępowanie w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich wszczyna się na wniosek konsumenta lub przedsiębiorcy, złożony do wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę.

5. Wniosek o wszczęcie postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich zawiera co najmniej elementy określone w art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 23 września 2016 r. o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich, z tym że wnioskodawca może wnosić o umożliwienie zbliżenia stanowisk stron w celu rozwiązania sporu przez jego strony lub przedstawienie stronom propozycji rozwiązania sporu.

6. Do wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich dołącza się:

- 1) opis okoliczności sprawy;
- 2) informacje na temat dotychczasowego przebiegu sporu;

- 3) kopie posiadanych przez wnioskodawcę dokumentów potwierdzających informacje zawarte we wniosku.

7. Inspekcja odmawia rozpatrzenia sporu w przypadku, gdy jego przedmiot wykracza poza kategorie sporów objęte właściwością Inspekcji.

8. Inspekcja może odmówić rozpatrzenia sporu w przypadku, gdy:

- 1) wnioskodawca nie podjął przed złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich próby kontaktu z drugą stroną i bezpośredniego rozwiązania sporu;
- 2) spór jest błahy lub wniosek o wszczęcie postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich spowoduje uciążliwość dla drugiej strony;
- 3) sprawa o to samo roszczenie między tymi samymi stronami jest w toku albo została już rozpatrzona przez Inspekcję, stały sąd polubowny, inny właściwy podmiot albo sąd;
- 4) wartość przedmiotu sporu jest wyższa albo niższa od progów finansowych określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie ust. 12;
- 5) wnioskodawca złożył wniosek o wszczęcie postępowania po upływie roku od dnia, w którym podjął próbę kontaktu z drugą stroną i bezpośredniego rozwiązania sporu;
- 6) rozpatrzenie sporu spowodowałoby poważne zakłócenie działania Inspekcji.

9. Wojewódzki inspektor pisemnie upoważnia pracownika Inspekcji do prowadzenia postępowań w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich. Upoważniony pracownik Inspekcji jest osobą prowadzącą postępowanie w rozumieniu ustawy z dnia 23 września 2016 r. o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich. Upoważnienie udzielane jest na czas określony.

10. Wojewódzki inspektor cofa pracownikowi Inspekcji upoważnienie przed upływem okresu, na jaki zostało udzielone, w przypadku:

- 1) rażącego naruszenia prawa przy wykonywaniu funkcji;
- 2) skazania prawomocnym wyrokiem za popełnione umyślnie przestępstwo lub przestępstwo skarbowe;
- 3) choroby trwale uniemożliwiającej wykonywanie zadań;
- 4) złożenia rezygnacji.

11. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, regulamin organizacji i działania Inspekcji w zakresie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich, w szczególności:

- 1) tryb działania wojewódzkich inspektorów realizujących zadania w zakresie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich,
- 2) szczegółową treść wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich i niezbędne dokumenty, które należy dołączyć do wniosku,
- 3) sposób wnoszenia wniosków o wszczęcie postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich,
- 4) sposób wymiany informacji między stronami postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub przesyłką pocztową,
- 5) treść upoważnienia do prowadzenia postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich, szczegółowe kwalifikacje pracowników Inspekcji, którym może być udzielone upoważnienie, oraz minimalny czas, na jaki jest udzielane upoważnienie,
- 6) termin na wyrażenie przez strony zgody na przedstawioną propozycję rozwiązania sporu lub zastosowanie się do niej

– mając na uwadze konieczność zapewnienia łatwego dostępu do postępowania, sprawnego rozwiązywania sporów oraz bezstronnego i niezależnego prowadzenia postępowania.

12. Prezes Rady Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, wysokość progów finansowych wartości przedmiotu sporu, których przekroczenie uprawnia do odmowy rozpatrzenia sporu, uwzględniając określenie ich wysokości na poziomie, który nie utrudnia znacząco konsumentowi dostępu do postępowania.

Rozdział 9

Stale sądy polubowne

Art. 37. 1. Stale sądy polubowne przy wojewódzkich inspektorach, zwane dalej „sądami”, tworzone są na podstawie umów o zorganizowanie takich sądów, zawartych przez wojewódzkich inspektorów z organizacjami pozarządowymi reprezentującymi interesy konsumentów lub interesy przedsiębiorców oraz innymi zainteresowanymi jednostkami organizacyjnymi.

2. Umowy, o których mowa w ust. 1, określają w szczególności zasady pokrywania kosztów wynagrodzenia arbitrów oraz zwrotu kosztów poniesionych w związku z wykonywaniem czynności arbitra.

3. Sądy rozpatrują spory o prawa majątkowe wynikłe z umów zawartych między konsumentami a przedsiębiorcami – zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie ust. 7 i 8.

4. Sąd może odmówić rozpatrzenia sporu w przypadku, gdy:

- 1) wnioskodawca nie podjął przed złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania próby kontaktu z drugą stroną i bezpośredniego rozwiązania sporu;
- 2) spór jest błahy lub wniosek o wszczęcie postępowania spowoduje uciążliwości dla drugiej strony;
- 3) sprawa o to samo roszczenie między tymi samymi stronami jest w toku albo została już rozpatrzona przez Inspekcję, sąd, inny właściwy podmiot albo sąd powszechny;
- 4) wartość przedmiotu sporu jest wyższa albo niższa od progów finansowych określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie ust. 8;
- 5) wnioskodawca złożył wniosek o wszczęcie postępowania po upływie roku od dnia, w którym podjął próbę kontaktu z drugą stroną i bezpośredniego rozwiązania sporu;
- 6) rozpatrzenie sporu spowodowałoby poważne zakłócenie działania sądu.

5. Z postępowania przed sądem sporządza się protokół.

6. W postępowaniu przed sądami w zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, z późn. zm.³⁾).

7. Minister Sprawiedliwości po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów określi, w drodze rozporządzenia, regulamin organizacji i działania sądów, zawierający w szczególności:

- 1) wewnętrzną organizację sądów,
 - 2) tryb funkcjonowania sądów, w tym określenie właściwości miejscowej,
 - 3) czynności jurysdykcyjne i administracyjne sądów i ich organów
- mając na uwadze konieczność zapewnienia łatwego dostępu do postępowania, sprawnego rozwiązywania sporów oraz bezstronnego i niezależnego prowadzenia postępowania.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1467, 1499, 1544, 1629, 1637 i 1693.

8. Minister Sprawiedliwości po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów może określić, w drodze rozporządzenia, wysokość progów finansowych wartości przedmiotu sporu, których przekroczenie uprawnia sąd do odmowy rozpatrzenia sporu, uwzględniając określenie ich wysokości na poziomie, który nie utrudnia znacząco konsumentowi dostępu do postępowania.

Rozdział 10

Przepisy karne

Art. 38. Kto wbrew obowiązkowi nie wykonuje decyzji, o których mowa w art. 18 i art. 32, wydanych przez organ Inspekcji lub z jego upoważnienia przez inspektora, albo usuwa dowody lub produkty zabezpieczone w toku kontroli, podlega grzywnie w wysokości do 360 stawek dziennych.

Art. 39. 1. Kto uniemożliwia albo utrudnia inspektorowi przeprowadzenie czynności kontrolnych, podlega karze aresztu do 30 dni albo grzywny w wysokości do 5000 zł.

2. Kto wbrew żądaniu inspektora nie usuwa niezwłocznie uchybień porządkowych lub organizacyjnych stwierdzonych w toku kontroli, podlega karze grzywny w wysokości do 5000 zł.

Rozdział 11

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 40. (pominięty)

Art. 41. Postępowania wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy podlegają rozpatrzeniu według przepisów dotychczasowych.

Art. 42. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy Główny Inspektor przejmie z mocy prawa wojewódzkie laboratoria kontrolno-analityczne prowadzone dotychczas przez wojewódzkich inspektorów.

2. Pracownicy zatrudnieni w laboratoriach, o których mowa w ust. 1, z dniem wejścia w życie ustawy stają się pracownikami Głównego Inspektoratu.

3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób przejęcia przez Głównego Inspektora laboratoriów, o których mowa w ust. 1.

4. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 3, powinno określać w szczególności:

1) tryb przejęcia laboratoriów;

- 2) rodzaje przejmowanych składników mienia oraz etaty i środki finansowe niezbędne do prowadzenia tych laboratoriów.

Art. 43. Stałe polubowne sądy konsumenckie przy wojewódzkich inspektorach Inspekcji Handlowej zorganizowane na podstawie przepisów dotychczasowych stają się stałymi polubownymi sądami konsumenckimi w rozumieniu ustawy.

Art. 44. Traci moc ustawa z dnia 25 lutego 1958 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 1999 r. poz. 1205).

Art. 45. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2001 r.